

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il ומוזמנים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שמייצר	שם פרטי: זינאידיה
------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: שמייצר	בלועזית	שם נעורים: זינאידיה
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: שמייצר	בלועזית	מין: ז / נ תאריך לידה: 07/03/1922
מקום לידה (ישוב, מחוז): חרקוב	בלועזית	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האב: בנימין אהרונוביץ'	שם פרטי ושם נעורים של האם: איבדקיה(נעורים), סופיה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): ג'ורה	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: חרקוב	בלועזית	ארץ המגורים: אוקראינה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: תיכונית	מקצוע לפני המלחמה: סטודנטית	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): סורדלובסק		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? לא		
האם היית במחנות? אילו ומתי? לא		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? לא	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? מוסקוה	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: אין	שנת עליה: 2000	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי ב-1922, גדלתי בהרקוב. למדתי בבית ספר מספר 36 אם ילדים של כל מיני מנהלים. היה לי מזל לגבי המורים, כי אילו היו מורים טובים ואיכותיים. אבא שלי עבד בבנק לאומי וסבתא שלי היתה אישה מאוד מסורתית, כמובן גם הסבא היה יהודי מאוד מסורתי. גרנו בבית גדול אם 3 חדרים. כל הסבתות מהשכונה באו אלינו הביתה לאכול ארוחת שבת ולהתפלל כמו כן גם בחגים יהודיים. גרנו בבית מסורתי עד כדי כך שלסבתא היו כלים כשרים רק משלה. הקהילה היהודית היתה מאוד גדולה בעיר שלנו לכן רוב השכנים היו יהודים. משפחה שלנו נתנה תרומות לבית כנסת מקומי, שהוא היה מבנה מאוד גדול וכולנו הרגשנו כמו משפחה אחת גדולה בפנים. אני ואחותי הגדולה ממני בשנה הינו קונות ספרים על יהדות כמתנה לאבא וסבתא. היה מלא אנטישמיות אצלנו בעיר. לי ולמשפחתי היה הרבה מזל שלא נפגענו, אבא שלנו היה מאוד מתעצבן ומוטרד מהמצב הזה. למרות המצב אבא תמיד דאג להזכיר לנו שאנחנו בנות יהודיות ואיפה שצריך לכתוב או להגיד את זה צריך היה לעשות זאת בגאווה גדולה ולא להתבייש. סיימתי את הבית ספר בהרקוב קצת לפני תחילת המלחמה.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוקואציה למרכז ברית המועצות):

ב-1941 היתה אווקואציה לסברדלובסק ברוסיה. כל המשפחה עברה לשם מיכוון שהמפעל גייס את אבא שלי שיעבוד בו. המפעל העביר את היצור לרוסיה. לרוסיה ברחנו ברכבת, הכל המאורגן ומסודר כל הקרובי משפחה של העובדים אוטומטית היו מקבלים אישור לעלות לרכבת. לא הרגשתי שום אנטישמיות בזמן הבריחה או בסורדלובסק עצמו. אבא שלי תמיד ביקש ממני ומאחותי ללמוד עברית. אחותי הגדולה התחילה ללמוד רפואה עוד בהרקוב והמשיכה ללמוד בסורדלובסק. אני והיא כל מלחמה הינו תורמות דם כל חודש 400 ml. לפעמים כשתרמתי דם חלק מהרופאים היו שואלים אותי האם אני יהודיה, זה היה קצת מוזר אבל לא היתי מתייחסת לזה ברצינות. כל אנשים שהיו מסביבי וגם אני וקרובי משפחתי הרגשנו את הצורך לעזור למאמץ מלחמתי, למרות שלא הינו בחזית הרגשנו את קולות המלחמה וניסינו לעזור ככל האפשר אף יחד אם זאת להמשיך בחיים. בסורדלובסק התחלתי ללמוד משפטים.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

חזרנו מסורדלובסק ב-1945. בדרך למוסקוה ראינו מטוסים גרמניים זה היה מפחיד למרות שזה היה אחרי הפסקת אש. אחותי המשיכה ללמוד רפואה, נשארה לה עוד שנה אחת. אני המשכתי ללמוד משפטים נשארו לי עוד שנתיים בערך עד לסיום התואר. ב-46 אחותי התחתנה עם בחור יהודי, מהנדס, אחרי שסיימה את הלימודים. הם עברו לגור במאגדאן ב-47 בערך, כי העבודה שלו היתה בעצם פרויקט ממשלתי. חלק מהסטאז' בלימודים למשפטים עבדתי בבית דין צבאיים ואזרחיים. במהלך הלימודים גרתי אצל אחותי. את ההתלמדות שלי עשיתי אצל עורכי דין מצויינים ושגרמו לי להיות להיות מאוד מקצועית. במהלך שהותי במוסקוה לא הרגשתי שום אנטישמיות מצד האנשים סביבי. ב-47 או 48 נסעתי לעבוד בבלארוס כחלק מהתלמדות בלימודים למשפטים. האחראית שלי היתה אישה מאוד רצינית ומקצועית אבל יחד אם זאת אישה מאוד טובה. באחד המשפטים פגשתי את בעלי לעתיד הוא היה חבר של

הנאשם. בערב היה אירוע שבו בעצם הכרנו ג'ורה ככה קראו לבעלי דאג לי לצלחת אוכל באותו ערב וכך בעצם התחלנו לדבר. הוא היה קצין בדרגת קאפיטן. ב-48 התחתנו ושנה אחרי זה נולד בן הבכור אלכס. ב-51 בעלי עבר לשרת בבסיס בצ'וקוטקה, לא החזקתי שם יותר משנה, התנאים היו שם קשים אז עברתי להורים למוסקווה. אחרי 4 שנים בצ'וקוטקה העבירו אותו לצ'רניחובסק. בעלי היה אתי במוסקווה כל הזמן והיה נוסע לבסיס בצ'רניחובסק. ב-61 נולד לנו עוד בן בשם ולדימיר, באותה שנה עברנו לגור בדנטרופטרובסק. בעלי היה בצבא 29 שנה, הוא נחשב נכה מלחמה, כעיקרון הוא שירת גם בחיל אוויר וגם בחיל שריון ויש לו 3 עיטורי גבורה.

נא ספרי על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

עלינו לישראל בשנת 2000. את העליה עשינו ישר לכרמיאל שזה כולל אולפן ומגורים. בעלי תמיד היה מתגעגע לבית כנסת בדנטרופטרובק כי שמה יש את הבית כנסת הגדול בעולם וגם קהילה יהודית מאוד גדולה. כמובן שגם בארץ הוא הלך לבית כנסת. נסענו כמה פעמים לבקר את קרובי המשפחה בגרמניה, אחותי הגדולה הית גרה שם, היא נפתרה 1998. לפני שהחלטנו לעלות לישראל חשבנו על גרמניה אבל ג'ורה אמר שבחיים הוא לא יגור שם אלה רק בישראל. נכון לעכשיו כבר קשה ללכת לבית כנסת בשכונה כי ללכת אם הליכון 3-4 תחונות אוטובוס זה כבר רחוק לי. אני שמחה איפה שאני עכשיו היו לי חיים לא קלים אבל אסור לי להתלונן. יש לי נכדה שגרה בנתניה ונכד בדנטרופטרובק הוא רב גדול שם. במוזיון מלחמה בכרמיאל יש ספר על היסטוריה של בעלי ואני מרגישה גאוה גדולה כאשר אנשים באים לבקר שם וקוראים את קורות חיים שלו.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

